

„Ще се изгуби!“

Ах тоя малжк, глупавичжк Димчо! Пжхнал еднаж де-белата си ржчичка в една ваза за цветя и не може да я измжкне. Какво не правй, как я не вжртя — не излиза. И сжлзи като град се леят от очите му и обливат червене-ните му бузки.

„Щом не може да излезе, ще трябва да счупим ва-зата!“ каза майка му. „А мен не ми се иска да я счупя: тя ми е скжп подаржк от батя“.

Преди да опита последното средство, тя каза на мом-ченцето си:

„Слушай, Димчо, бжди умен! Приблжжи пржстчетата си ей-така едно до друго, држж ги изправени и джрпай! Хайде — едно, две, три — хоп!“

„Не може, не бива!“ вика Димчо колкото глас има. „Не бива, защото ще го изпустна“.

„Какво ще изпустнеш?“ пита майка му.

„Моето гологанче, моето гологанче!“ плачешком вика Димчо.

Разбра се, каква била работата. Тази сутрин бащата му дал десет стотинки. Димчо джржал монетата в ржката си, когато я пжхнал вжв вазата. И сега не иска да раз-твори ржката си, за да не се изгуби монетата.

Едва, когато майка му тури в лявата му ржка други десет стотинки, чак тогава Димчо се сжгласи да си раз-твори стиснатото дясно юмруче. Хоп! той го држпна и без мжка то изкочи навжн.

Майка му обжрна вазата и на земята падна изпуст-натото в нея гологанче.

Сега Димчо имаше две гологанчета.